

J. B. BERNINK

24 Januari 1878

18 April 1954

Donderdag na Pasen hebben we Bernink naar zijn laatste rustplaats vergezeld.

We betreuren met zijn heengaan het verscheiden van een verdienstelijk bioloog uit de school van Heimans en Thijssen, van de oprichter van het museum „Natura Docet” in zijn geboortedorp Dene-kamp, en vooral van de geoloog in hart en nieren. De grote plaats, die de geologie bij Bernink heeft ingenomen, wordt weerspiegeld in zijn museum, waar meer dan de helft der beschikbare ruimte aan de kennis van de aardkorst en onze zwerfstenen is gewijd.

Bernink verstond bovendien de kunst om in woord en geschrift te populariseren, om liefhebbers te kweken. Wie eenmaal de smaak te pakken had, keerde telkens terug, want „meester” had altijd wat nieuws, wist weer iets bijzonders, of had juist weer een

artikel gepubliceerd. Hoeveel amateur- en vakgeologen bij Bernink hun eerste kennis hebben opgedaan, weten we niet. Het zijn er tallozen geweest; en Nederlandse geleerden van naam hebben in „Natura Docet” geleerd, wat nu eigenlijk een graniet, een kwartsiet of een diabaas was.

Bernink heeft de laatste jaren helaas de pen niet meer kunnen hanteren. In dit verband zij gememoreerd, dat zijn laatste bijdrage is verschenen in de eerste publicatie van de Nederlandse Geologische Vereniging, onder de titel „De keienklopper”. Van een vereniging van liefhebbers is hij steeds voorstander geweest. Enkele jaren voor de tweede wereldoorlog reeds vormde hij een kring van Twentse amateur-geologen, die op gezette tijden bijeen kwamen.

Het zaad, dat hij en anderen hebben gestrooid, is ontkiemd en op weg een flinke plant te worden.

We zijn Bernink veel dank verschuldigd.

H. K.